

ЯКЩО ЗІРКИ ЗАПАЛЮЮТЬ, ЗНАЧИТЬ, ЦЕ КОМУСЬ ПОТРІБНО!

У квітні в актовій залі ЗДІА за традицією відбувся звітний концерт Студентського Центру мистецтв Port Arte.

Це яскрава та довгоочікувана подія розпочалася з урочистої церемонії вручення грамот і дипломів ректором ЗДІА В. І. Пожусвим найталановитішим студентам-акторам — танцюристам, хореографам, співакам, акторам...

• У номінації «ВІДКРИТТЯ РОКУ»

дипломом лауреата нагороджується:

Самойленко Лідія

• У номінації «КРАЩА

ТАНЦЮВАЛЬНА ПАРТІЯ» переміг

Лисенко Сергій

• У номінації «КРАЩИЙ ХОРЕОГРАФ»

диплом лауреата отримала Кузьміна

Дар'я

• У номінації «АКТРИСА РОКУ»

перемогла Волошина Дар'я

• У номінації «КРАЩА ЧОЛОВІЧА

РОЛЬ» дипломом лауреата нагороджено

Бурсова Владислава

• У номінації «СПІВАЧКА РОКУ»

нагороджено Рибаченок Карину

• У номінації «КРАЩА ТАНЦІВНИЦЯ»

дипломом лауреата нагороджено

Мілевську Анну

• У номінації «КРАЩИЙ ВОКАЛ

РОКУ» нагороджено Гурцьку Моніку

• У номінації «КРАЩА ЖІНОЧА

РОЛЬ» перемогла Христич Анастасія

• У номінації «ТАНЦЮРИСТ РОКУ»

нагороджено Ніколаєва Михайла

• У номінації «КРАЩИЙ ТАНЦЮРИСТ»

дипломом лауреата нагороджено

Ніколаєнка Андрія.

Родзинкою свята стало запрошення на сцену для вручення подяк з нагоди святкування Дня матері матерів студентів-активістів Центру, які протягом п'яти років успішно поєднували навчання з творчістю. Висловлюємо величезну подяку Мілевській Ользі Олександрівні, Кузьміній Олені Олексіївні, Волошиній Наталії Володимирівні, Рибаченок Ірині Вікторівні. Величезний букет квітів подарували наші артисти незмінному директору студентського центру мистецтв — Людмилі Олександрівні Пригаро. А далі відбувся блискучий концерт, в якому ліричні пісні змінювалися запальними танцями. Зал та завмирав від ліричних переживань, то вибухав оплесками. Так, зірки Port Arte запалюються на академічному небосхилі з року в рік, і ми готові аплодувати їм за подаровані хвилини та години спілкування з мистецтвом, натхнення, радості та відпочинку. У добру путь, дорогі наші! І нехай у вашому житті все складеться так само яскраво, цікаво, успішно, як і ваші студентські роки в академії, в Студентському центрі мистецтв Port Arte!

Про те, чим стали для наших випускників роки перебування у дружньому колективі Студентського Центру мистецтв Порт Арте, розповідають випускниці-2012. Надамо слово...

Даші Кузьміній, гр. ПЦБ-11М

... Якщо чесно, до Port Arte я потрапила випадково, але випадковість цю вважаю щасливою. Річ у тому, що бальними танцями я займалася з 6 до 14 років. Потім довелося на час піти з колективу. І коли вступила до ЗДІА, то дізналася, що на базі Студентського Центру мистецтв існує колектив бального танцю. Рішення прийшло відразу ж — чому б не спробувати себе знову? Перший мій виступ на славнозвісній сцені ЗДІА був для мене дуже хвилюючим, я відчувала величезну відповідальність за постановку.

Після закінчення концерту я зрозуміла, що наш Port Arte — це справжня дружна сім'я, а в мене з'явилася друга мама — Людмила Олександрівна Пригаро, яка й допомогла мені розкрити себе в новій якості.

Заняття в бальному колективі допомогли мені здобути впевненість у собі. Я з нетерпінням очікувала нових концертів, і з радістю брала в них участь. Багато говорили, що моє захоплення заважатиме навчанню, але можу з впевненістю сказати, що це не так. Навпаки, творча діяльність у студентському центрі мистецтв дозволяла мені відволіктися від щоденної рутини, відпочити душею і серцем.

Нинішнім і майбутнім студентам ЗДІА хочу побажати і дати пораду: «Студентські роки — найяскравіші та веселі роки в житті будь-якої людини, а Port Arte допоможе вам додати яскравих фарб у будь-які будні!»

Даші Волошиній, ЕП-11мд

Двері в Port Arte вперше відкрилися переді мною ще на 1-му курсі під час підготовки «Дебюту». З тих самих пір наш студклуб наповнював все моє студентське життя, п'ять найкращих років, яскравими та незабутніми подіями, перетворюючи навчальні будні. Мені довелося спробувати себе в різній якості, брати участь урізноманітних постановках, STEMах, у проведенні концертів. Тут в Port Arte з нами займалися

постановкою мови, акторською майстерністю. Нам прищеплювали такі необхідні для ведучого якості, як комунікабельність та впевненість у собі, винахідливість і імпровізаційність, словом, володіти тим рівнем професіоналізму, коли погляд і жест, правильна за часом і місцем пауза або акцент поведуть за собою весь зал...

Хочу ще зупинитися на одній речі... Високий професіоналізм нашого директора Людмили Олександрівни ніколи не пригнічував студентську ініціативу. Ми сміливо йшли зі своїми ідеями та ініціативами і під час підготовки заходу поступово вдосконалювали свою майстерність, піднімали власний творчий потенціал.

І не треба думати, що участь у громадському або творчому житті ВНЗ завадить навчанню! Думку, що студенти приходять до інституту тільки вчитися, я вважаю, неправильною. Тут ми вчимося ще й правильно планувати свій час, розподіляти сили. Усім абітурієнтам, нашим майбутнім студентам раджу неодмінно заглянути в Port Arte, і ви неодмінно станете частиною його життя!

Ані Мілевській, МП-11-Імд.

Вперше на сцену академії я потрапила ще на 1 курсі, коли брала участь у «Дебюті», а про колектив бального танцю «Еліта» дізналася пізніше... Ну і загорілася бажанням потрапити в цей колектив, тим більше, що протягом восьми років займалася бальними танцями.

Завдяки щасливому випадку саме в цей момент мене познайомили з юнаком, який теж мав досвід у бальних танцях. З ним ми й танцювали протягом трьох років. Тільки в останній рік ми танцюємо з різними партнерами, але як і раніше друзі.

Взагалі, Port Arte — це місце, де можна познайомитися з безліччю талановитих людей, і кожен з яких по-своєму унікальний. Тут можна розкрити всі свої таланти і я зовсім не шкодую, що проводила весь вільний час у танцювальній залі та на сцені, замість того, щоб, сидячи на лавці, даремно витратити час...

Важливо відзначити, що наше захоплення творчістю в Port Arte зовсім не заважало навчальному процесу, головне було правильно розподіляти свій час і свої сили. Ну і окрему подяку хочу висловити Людмилі Олександрівні Пригаро за те, що з року в рік, займаючись з нами, вона допомагає своїм вихованцям розкривати свої таланти, розвивати творчі здібності ... Port Arte — forever!

(Фото на с. 10)

Підготовлено Відділом реклами ЗДІА

Газета зареєстрована управлінням у справах преси та інформації Запорізької обласної адміністрації 16 листопада 1998 року Ресстраційне свідоцтво 33 № 309

Щомісячна газета Запорізької державної інженерної академії Газету віддруковано з комп'ютерного оригінал-макету Віддруковано в РВВ ЗДІА Адреса редакції: м. Запоріжжя, пр. Леніна, 226, кімната 309 тел. 223-83-62 Тираж - 300 прим.

Шеф-редактор - В.І. Пожусв.

Куратор видання - І.А. Дмитренко.

Редактор - Н.А. Юсупова.

Коректор - І.В. Чернова, фотокор - М.І. Ніколасв, дизайн і верстка - Н.А. Юсупова.

Ніхто не забутий - ніщо не забуто!

67 років відділяють нас від весни 1945 року. Ми низько схиляємо голови перед воїнами, яким не судилося дожити до Великої Перемоги сорок п'ятого. Ми вклоняємося сивочолими ветеранам, які залишаються для нас прикладом мужності, патріотизму та служіння Батьківщині.

Від усього серця висловлюю вам, солдати Перемоги, працівникам тилу, тим, у кого війна забрала право на дитинство, слова безмежної синівської вдячності за ратний подвиг, тяжку працю відновлення мирного життя повоєнних років, за ваші рани, які ніколи не загояться, не зарубцюються... Своїм героїчним минулим ви заслужили гідні умови життя, спокійний забезпечений відпочинок, шану нащадків. Бажаємо вам, щоб ви ніколи не залишилися наодинці зі своїми проблемами, щоб турбота про ветеранів війни та праці була щоденною справою суспільства.

З кожним роком залишається все менше тих, хто переміг у цій жахливій війні, і все більш цінними стають спогади, які залишили в серцях наших ветеранів відкриті рани...

Згадує заслужений працівник вищої школи УРСР Василь Степанович ГАВРИШ, професор, к.т.н, заст. декана Запорізького вечірнього факультету ДМеТІ, заст. директора ЗФ ДМеТІ, проректор з НР ЗІІ.

«Уважаемый читатель! В этой короткой публикации хочу вспомнить несколько эпизодов из своей воинской службы.

Солдатом стал, едва исполнилось 17 лет. Шла война. 1944 год. Урал. Глухой поселок Кылосово между Пермью и Кунгуром. Запасной полк. Полуземляные бараки с двухэтажными нарами. Сильные морозы. Холодно и голодно. Холодно, потому что обмундирование старое, б/у, перекроенное и перестиранное. Голодно, потому что тыловая норма была очень скудной. Хлеб – небольшая, насквозь промерзшая буханка на 10

человек, суп готовился из мерзлой картошки, которая хранилась рядом со столовой под открытым небом в металлических кадушках.

Напряженная воинская учеба: марш-броски, стрельбы, лыжные кроссы и другое. По вечерам грелись в кубовой, пили глотками кипяток, и от этого казалось и теплее, и сытнее.

Многие не выдерживали, и тогда их списывали в так называемые ослабленные роты...

Помню, с каким восторгом восприняли мы известие о формировании маршевых рот для отправки на фронт. Сборы были по-армейски четкими и скорыми: контрольные боевые стрельбы, торжественное принятие воинской присяги, «помывка» в холодной бане, новое, «с иголки» обмундирование и вагоны-теплушки. Вперед, на Запад!

Запомнились гостеприимная Москва, где нас по-отечески провожали представители наркомата обороны, Минск, еще дымившийся Вильнюс с зенитками на пристанционных позициях. Стало ясно: наша военная судьба — Прибалтика. Здесь вырвались два крупных очага отчаянного сопротивления немецких войск: Кенигсберг и одна из крупнейших многотысячная группировка в Курляндии, где наряду с немецкими армиями воевали эсэсовские формирования прибалтов, отличавшихся особой стойкостью и жестокостью. Окончательно эти группировки были разгромлены только после войны...

Последняя станция нашего маршрута. Временно расположились в бывших литовских казармах. Переформирование.

Однажды ночью раздался сигнал боевой тревоги. Срочное усиленное вооружение, экипировка и еще до рассвета были уже в походе. Направление — Курляндия. Боевые стычки, изматывающие походы...

Из боевых эпизодов глубоко запомнился один бой, запомнился потому, что в этом бою при штурме ДОТа погиб мой друг Витя Дорохин, паренек из Курской области. Погиб героически. Было ему 17 с небольшим...

Несколько часов наш взвод буквально проридрался густо заросшим лесом. Шли по обе стороны от лесной дороги, растянувшись цепью — опасались засады. В руках ручной пулемет РПД, в вещмешке запасной диск и просмоленные пачки патронов, на пояском ремне зацеплены скобами гранаты, под ногами чавкает размокшая хвоя.

Уставшие вышли на опушку. Впереди виднелся на первый взгляд мирный хутор (таких хуторов в Прибалтике много: хозяйский дом, серые деревянные, покрытые тесом хозяйской постройки, загон для скота и др.).

Передохнув, редкой цепью обошли хутор; никто не обратил внимания на стоявшее в сотне метров приземистое бревенчатое здание небольших размеров, может где-то метров 5х5. Неожиданно по цепи из амбразуры здания грянула пулеметная очередь, послышались стоны раненых.

Какое-то чутье, которое возникает в опасных моментах, подсказывало: спасение там, на флангах. Минуты хватило, чтобы броском проскочить десятки метров, сосредоточиться и залечь с боковых сторон ДОТа. Передышка была короткой — засвистели над головами пули — стреляли из боковой, скорее всего смотровой, амбразуры, которую мы вначале не заметили. Шло время... Потом уже, через несколько часов, когда закончилась бой и перестали взрываться боеприпасы внутри, увидели, что представляло собой «здание». Это был подземный просторный, добротный оборудованный бункер для небольшого гарнизона в 25-30 солдат, оружие, боеприпасы, продовольствие; надземная часть стен изнутри укреплена прочной кирпичной кладкой; судя по расположению на местности, это был форпост обороны противника для контроля над выходом дороги из леса.

А пока шел бой, и далеко не в нашу пользу — то там, то там кто-то попадал под огонь из ДОТа. К углу здания подобрался один из сержантов и когда, неудачно встав, направил пулемет в амбразуру, был скошен очередью.

Вскоре случилась другая неправдивая беда. Командир взвода лейтенант Уваров с тремя солдатами, среди которых был и Дорохин, пробрались с тыла, надеясь через вход забросать бункер гранатами. Однако вход был закрыт. Первым увидел образовавшуюся щель и высунувшийся ствол пулемета До-рохин. Одним рывком он оттолкнул командира взвода и закрыл его своим телом — очередь буквально рассекла грудь смельчака. Погиб еще один солдат... Прикрываясь ответным огнем, уцелевшие офицер и солдат отошли.

Порой наступала тишина, и тогда нам казалось, что в ДОТе уже никого нет, затем огонь возникал снова.

(Продовження на с. 9)